

Невин Бирса

ОСТАЈЕМ ТВОЈА

Зашто ме зовеш заводниче ноћи?
твоја дрхтава рука блуди на мојим грудима:
алуминијумски мирис
и пожари дрхтећих брежуљака
стиснутих под тежином сунца,
овлажили су ме сузама стаклених жица
у сећању на топлу крв.

Узми тело, сломљено од ветра и чежње,
узми зов и влагу из очију:

Остајем твоја, с непорецивим болом
у себи.

ОД САМЕ ЉУБАВИ

Лепа је бешчасност твојих покрета,
посутих ђерданом од саме љубави,
од жеље и ваздуха,
од љубави, од љубави, од љубави!

Цвет се отвара, љуби мој изгубљени мир
и топлину зачетог падања, —
у простору, тако скромном за богатство
твоје душе и за лик вечности
којим блиста твој лик, најлепши!

ДОК ЈАУЧЕ МОДРИ ЛАМПИОН

Шта ми је још остало?

Мучење, у коме сам црнином одевен,
вињага, што расте у диму јесени:

не, то још није смрт,

то је језгро пуно радости,

то језгро, у којем живиш,

степеник је живота,

застава је,

на којој цвета

бели метеор, колиба, палата или мост

над тим, што ме зове,

па тим, чиме се прекривам,

жалостан и сломљен. А ти ми кажеш: Блесавко

дотакни ме ипак још једном!

Ја ћутим, видим те, ослобођена си

свих крхотина света, као смрччина нит,

на којој свираш, пчела златних очију,

ја, пак, стремим чуду,

препирем се са својим срцем,

и ти ме се бојиш,

осмехујеш се растужена и дуга коса

пада ти низ прса, говориш, шапућеш: Љуби ме,

љуби ме...

Ја сам одсутан

док јауче модри лампион.

МОРЕ ЈЕ БЉЕСКАЛО

Све што сам урадио,
и све чему сам се надао, уплетена у драгуље
сијаш пуним прсима: свећа гори
иза завеса, прилазиш, чујем те, заиста...

Све што сам лепог видео,
црвене уснице с мирисом једнако црвене руже,
све што је дошло с мраком
и тежином љубави, корали на твојем врату,
дисање твоје простране коже, твоји пуни бокови,
твоје груди
које твоје витко тело с муком носи,
твоја распуштена коса,
твоји затворени капци
који нису пустили светлост у твоје срце...

... Падале су кише на широко лоровово лишће,
море је бљескало
у чаши спавача, који није хтео доћи,
и међу свученим оделом твоје је страшно тело
тражило моје чело
(твоје је огњено тело горело као беличасти папир?)
и у високим кришкама неба
бљескало је море, море
у чаши спавача, који није хтео доћи,
и звезде, које су биле веома далеко,
и љубав, која је дрхтала у свакој истинској ноћи.